
Den nye Skov

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Den nye Skov

4

Den nye Skov

Den nye Skov

Den nye Skov

Af Kaj Munk

Nat.d.14.8.38[1]

SAA De den? Nej, selvfølgelig saa De den ikke; men De hørte Klapret. Jo, det var af den; saadan et Spektakel laver en Skovdue, naar den maser ned af Træerne. Tys, nu skal De se, forsigtig, dér ligger Skaller af Æg, saa maa her være en Rede i Nærheden, og sikkert ogsaa en af de store Unger, ja, rigtigt, der sidder den, nej, tilhøjre, derinde, kan De virkelig ikke se den, oh, De kigger for højt, den sidder midtvejs mellem Granens Top og Rod, naada, dér fik De Dem en ordentlig Forskrækkelse, ja, nu er den altsaa væk, men om et Øjeblik vil den komme tilbage for at undersøge, om vi er gaaet, og hvis den saa ikke er for højt oppe - bak, der har vi den, bang, er det nu ikke helt flinkt gjort af en Dununge at kunne manøvrere et saadant sidelæns Slag, idet Skuddet gaar, at Haglene om et Par Øjeblikke vender tomhændede tilbage. Ja, se nu bare, en hel Duesky stiger op over Plantagen, men De kan være ganske rolig, i Dag faar vi ingen flere af dem paa Skud. Nu maa vi nøjes med i Afstand at nyde Synet af Skovfuglens hjemmевante Færd her i sit nye Rige.

Det er ikke længe siden, de kom helt her ud i Vesterled, Skovduernes prægtige Folk. For en halv Snes Aar siden var de paa disse Kanter af Landet saa ukendte som Egern, Fasaner og Kronhjorte. Men hvor har dog Dalgas lavet Danmark om! Hvor Tørvemoserne fortæller om Fortidens magtfulde Egeskove, begynder Bjergfyrren nu at lalle paa Ordet Skov igen. Ynkkelige ser de ud som Regel, disse forblæste og svedne, forkrøblede og formossede Naalevækster, en Parodi paa, hvad Egene var engang, og ikke sjældent et blasfemisk Attentat paa det fine Landskabs hedebugtede og klitvredne Linier. Jo, det kan passere, at man ønsker Enrico Dalgas hen til, hvor Mussolini gror. Men det er jo alligevel en Fornøjelse, at har vi end faaet en Karrikatur af Skoven tilbage, har vi dog genvundet Dele af Skovens Favna og Flora, og dem er der ikke noget i Vejen med. En Dag er her Ulve og Vildorner ogsaa. Og liden Skovstjerne ude paa Hederne straalер over hele sit fine hvide Ansigt: der skal I se, jeg gav ikke; op, jeg holdt Stand her i Lyngen, Aarhundrede efter Aarhundrede, og jeg fik Ret, det begynder at ske, at min Skov vender tilbage, og saa staar jeg her og har været her hele Tiden og kan byde den: velkommen igen. - Og Kaprifolierne og Lidenkonvallerne oppe i Egepurllet gynger og nikker, at det er skam rigtigt nok. Og Skovduerne klaprer med Vingerne og braser sig ud gennem Greneforviklingen og stiler i susende Flugt mod Spergelmarken, ude i Kimingen til et rask Frokostbesøg.

Oh, Skovstjerner, Skovstjerner! man skulde aldrig have sine bedste Ønsker opfyldt, sagde Gustav Wied. Den Skov, I saadan hilser i Aanden og fryder jer til - det første, den vil gøre, det er at kvæle jer sammen med Lyngen og alle Lyngens andre frie Vækster under sine grønne, tætte Naales ubønhørlige Drys. Hvem ved, maaske om Tusind Aar har de saa

beredt Vejen for den nye Egeskov, men det oplever I ikke, Skovstjerner - det bliver ikke jer, men en anden indrykkende Gren af jer Familie, der skal danse i Sol og Skygge ved Nyskovens Rod. "Pyt med det", ler Skovduen, "pyt med, hvordan Skoven er, bare den er her, og kan give Plads til mig. Er den grim, des mere pynter jeg paa den. Er den sur og tavs - kurr kurr! hør, lyder det ikke yndigt? er den treven og død i det, klep, kan du se, der var jeg! kan du se, den lever! hvorfor skød du ikke? to to to!"

Kaj Munk.